

Dobri ljudje.

1. Makarijev grozd.

Makarij je bil svet puščavnik in je živel v nekem gozdu. Daleč naokrog je bilo znano, da je Makarij zelo pobožen, in od vseh strani so prihajali mladeniči in možje k njemu, da bi se učili pri njem, kako naj molijo in služijo Bogu. Veliko jih je kar zameraj ostalo pri njem. Makarija so imenovali svojega opata, med seboj pa so se imenovali brate. Stanovali so v kočicah, ki so si jih sami zgradili. Te kočice pa niso bile skupaj, marveč nekoliko oddaljene druga od druge.

Nekoč pride neki brat k Makariju in mu prinese lep grozd v dar. Makarij se zelo razveseli darila. Ko pa odide brat, ki mu je bil prinesel grozd, gre brž Makarij in nese darovani grozd drugemu bratu, o katerem je vedel, da ni popolnoma zdrav. Brat se lepo zahvali za prelepi grozd, pa ga noče snesti, marveč si misli, da bo boljše in Bogu ljubše, če ga podari sosednjemu bratu. Pa tudi ta ga zopet podari drugemu in tako potuje krasni grozd od roke do roke in pride slednjič zopet do Makarija. Makarij spozna takoj, da je isti grozd, ki ga je bil prvotno on dobil v dar, in hoče vedeti, kako se je to zgodilo, da dobi nazaj svoj grozd. V ta namen gre po vrsti od brata do brata.

Ko Makarij izve, kako je brat bratu iz ljubezni rajši daroval grozd, kakor da bi ga bil sam snedel, se razjoka veselja.

Grozd pa so zdaj skupaj zobali Makarij in bratje. Na tem grozdu, reče Makarij, se je razodelo, kako se bratje ljubijo med seboj, in vsakemu se mora zdaj ena sama jagoda slajša zdeti, kakor če bi bil poprej sam obral ves grozd.

2. Dobri župljani.

Neki novejši francoski pisatelj pripoveduje iz lastne izkušnje: Poznam župnijo v namurski škofiji, ki šteje kakih petsto prebivalcev, ki so vsi delavci ali mali

poljedelci, pa istinito pobožni in čistega vedenja. Nekega dne ob misijonu srečam moža, hodečega ob bergljah. Ustavim se in ga ogovorim. Pove mi, kako ga je bil brcnil eden njegovih volov ter mu nogo prebil. Bilo je to ob setvi.

„Ta dogodek,“ mu rečem, „Vam je pač slabo došel. Ali imate dovolj odrasle otroke, da bi Vas nadomestovali pri poljskem delu?“

„Ne, gospod, moji otroci so še jako majhni in šibki. Pa moje zemljišče bo vendarle obdelano in obsejano. V naši vasi imamo navado, da si pomagamo drugdrugemu; kadar je kdo zadržan po bolezni ali nesreči ali kakorkoli, da ne more izvršiti svojih opravil, si jih razdelijo sosedge in prijatelji med seboj in nič ne zaostane.“

V isti vasi je šel župnik po prvi maši previdet nekega župljana, ki je zapustil vdovo in več malih otročičev. Pri veliki maši pa stopi duhovni pastir na leco in še pred pridigo oznani svojemu ljudstvu: „Ravnokar je umrl I. I., previden s svetimi zakramenti. Eden izmed vaših bratov je, in pomagati mu morate s svojimi molitvami. Pa oni, ki jih je zapustil in jim sam služil kruh, so tudi vaši bratje in še bolj potrebni vaše pomoči. Pomagati jim moramo, da se bodo preživili z delom. Popoldne bom poslal po vseh družinah dva moža, ki bosta pobirala vašo miloščino v ta namen. Dajali boste z dobrim srcem in veledušno vsak po svoji moči. Ko bom prejel vaše dari, bom še sam pridejal, kar bo treba, da kupimo dobro kravico, najamemo nekaj zemljišča in preskrbimo druge potrebščine tej vdovi, ki si bo mogla na ta način pošteno preskrbeti živež in izrediti svoje otroke.“

Dobro se je obneslo. V tej mali, bolj ubožni nego bogati, toda globoko verni župniji se je v nekoliko urah nabralo štiri- do petsto frankov.

3. Krištof iz novejšega časa.

Klement Dvořak (Hofbauer), ki so ga papež Pij X. med svetnike prišteli 20. maja 1909, je bil že v detinskih letih jako dobrega in usmiljenega srca. Jedila,

ki si jih je pritrgal s postom, je razdajal ubogim otrokom in je bil zelo vesel, ko je mogel tako razveseliti druge. Tudi denar, ki ga je dobil v dar od dobrih ljudi, je navadno podaril ubogim.

Ko je nekoliko odrasel, je zelo želel iti v šolo, da bi bil kdaj duhovnik. Toda njegova mati, uboga vdova, ga ni mogla poslati v šolo. Vsaj za zdaj mora opustiti to misel ter se odločiti za pekovski stan. V bližnjem mestu Znajmu ga sprejme v pouk pekovski mojster Frančišek Dobš. V kratkem si je pridobil ljubezen in popolno zaupanje svojega novega gospodarja ter vseh, kateri so spoznali in vedeli ceniti njegove prelepe lastnosti.

Posebno se je hitro prikupil petletnemu gospodarjevemu sinku; kar zmeraj je hotel biti pri njem. Še kadar je zjutraj kruh nosil okrog po hišah, ga je hotel dobri otrok vedno spremljati. Seveda je moralo biti to jako neprijetno pridnemu vajencu, ker je otroče moglo le počasi hoditi in ga je torej zadrževalo, da ni mogel tako urno izpolnjevati svojih dolžnosti, kot si je želel. Zato prosi gospodinjo, naj otroka pridrži doma. Gospodinja pa je videla, da bo otroku jako koristno, če hodi s tako dobrim človekom; zato ga lepo prosi, naj ima še dalje potrpljenje z njim. Blagi mladenič noče žaliti dobre matere in jemlje še dalje otroka s seboj. Hoče pa tudi svoj posel točno opravljati, torej mu ne preostaja drugega nič kot to, da vzame otroka v naročje ter nese v eni roki koš kruha, v drugi pa malega spremeljivalčka. To se zdi ljudem nenavadno in nekateri nagajivo kličejo za njim: „Glejte svetega Krištofa!“ Služabnik božji, ki ni vedel, da to zadeva njega, se začne ozirati okrog sebe, da bi videl sv. Krištofa. Ljudje pa se mu posmehujejo in pravijo: „Ti si Krištof!“

Takrat mu je bila še neznanca zgodba o svetem Krištofu. Ko doma pove gospe, kako mu pravijo ljudje na ulici, mu ta razloži, da je v prvih časih krščanstva živel jako blagodušen, velik in močan mož, ki je ljudem stregel s tem, da jih je prenašal čez globoko vodo, kjer ni bilo ne mostu ne brvi, ter ga nekoč naprosi tudi božje Dete, da ga prenese čez vodo. Mla-

denič globoko vzdihne in vzklikne navdušeno: „O da bi bil jaz sveti Krištof in bi mogel svojega Zveličarja nositi na svojih rokah!“ Te besede so mu šle zato tako od srca, ker je zelo želel biti kdaj duhovnik. Mnogo noči je prečul in goreče prosil Boga, naj mu usliši to vročo željo, da bi mu mogel kdaj služiti v mašniškem stanu. Ta srčna želja se mu sicer ni izpolnila še tako hitro, vendar pa prej, kot se je mogel sam nadejati. Po prestanih mnogih zaprekah in težkočah je bil posvečen v mašnika l. 1786. Bil je res pravi apostol božjega usmiljenja. Tudi na Dunaju je 11 let neumorno delil dušna in telesna dela usmiljenja. Ubožcem je donášal mile darove, ki jih je zanje izprosil pri bogatinih; zlasti pa je bil mladim ljudem in dijakom pravi oče v dušnih, večkrat pa tudi v telesnih potrebah. Umril je l. 1809. „Njegov pogreb,“ tako priča neki udeleženeec, „je bil najlepši, najganljivejši in najslavnejši, ki ga je kdaj videl Dunaj!“

Kolednica.

Hej, mi kralji smo trije:
Gašper, Miha, Baltazar,
smo prijahali od daleč
iz dežele jutrove.

Zvezda zlata kaže pot
nam do mesta Betlehem,
kjer pred davnimi se leti
je rodil sveta Gospod.

Pojdi z nami, gospodar!
Kaj? Li pota se bojiš?
No pa brž podari
za koledno kak drobiž.

Bogumil Gorenjko.

